

Dumnezeu pedepsește și încă foarte eficient

25 februarie 1999

Gili Cârstea

Există la îngerul bisericii Laodicea o temere declarată că prezentarea dragostei agape, temelia caracterului lui Dumnezeu, ar denatura învățătura biblică despre pedeapsa lui Dumnezeu și ar încuraja pe păcătoși să se afunde în nelegiuire. El nu poate înțelege că toată pedeapsa pentru păcatele omenirii a căzut asupra Fiului iubit al lui Dumnezeu, ca să nu fie nevoie de iad sau purgatoriu pentru urmașii lui Adam.

Numeroase versete sunt citate în sprijinul acestei doctrine, devenită dintr-o dată piatră de poticnire:

“Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre” (Leviticul 26,18).

“Voi pedepsi, zice Domnul, lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor” (Isaia 13,11).

“Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” (Apocalips 3,19).

Este foarte adevărat că Dumnezeu mustră și pedepsește. Întrebarea fundamentală este: Ce face Dumnezeu atunci când vrea să pedepsească pe cineva? Răspunsul la această întrebare ne poate plasa într-una dintre cele două mari categorii ce despart omenirea, cei care Îl cunosc și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu.

După cele mai multe dicționare, a pedepsi înseamnă a lovi pe cineva cu o sancțiune pentru comiterea unei greșeli sau abateri; a produce un rău pentru o conduită greșită; a penaliza printr-o metodă de constrângere sau privare de libertate. Legile omenești nu pot exista decât însoțite de efectul lor punitiv. Ele nu pot produce supunere decât prin constrângere. Pentru obținerea unui comportament civilizat, lumea guvernată de Satana nu cunoaște decât constrângerea și amenințarea cu forța. Expresii ca “lovituri de avertizare,” “trupe de menținere a păcii” sau “forțe de descurajare” au devenit familiare în limbajul mediatic contemporan. Lumea democratică și civilizată aplaudă atunci când un regim terorist este pulverizat de expediția militară trimisă împotriva lui. Ioan descrie în Apocalips ridicarea unei puteri care arată ca un miel dar vorbește ca un balaur. Cam aceasta este și imaginea prezentă a rămășiței despre caracterul lui Dumnezeu.

El este miel atâta timp cât ne supunem Lui, dar dacă îndrăznim să acționăm altfel decât crede El, atunci începe să se poarte ca Balaurul.

Această imagine despre Dumnezeu nu poate fi decât rezultatul muncii Balaurului:

“Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891).

“Prin aceleași reprezentări greșite ale caracterului lui Dumnezeu pe care le-a folosit în cer, făcându-L să fie privit ca sever și tiran, Satana l-a împins pe om la păcat” (GC 500).

“Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele principii în dispută din marea controversă” (GC 569).

“Satana este mereu la lucru, cu energie intensă și sub o mie de măști, spre a reprezenta greșit caracterul și guvernarea lui Dumnezeu” (PP 78).

“Deși nu a putut să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron, Satana L-a acoperit cu atribute satanice, și a pretins atributele lui Dumnezeu ca fiind ale lui” (RH 14.04.1896).

Folosește Dumnezeu constrângerea sau forța pentru a produce ascultare? “Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana” (DA 22). Dacă forța sau amenințarea cu forța sunt contrare guvernării divine, atunci cum pedepsește Dumnezeu?

În Matei capitolul 5 avem o splendidă expunere a modului divin de a pedepsi. Isus încearcă aici să dea la o parte “măhrama” de pe ochii ucenicilor, să alunge reprezentările false ale lui Satana, ca ei să poată vedea clar caracterul agape al lui Dumnezeu.

“Ați auzit că s-a zis (în vechime): “Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5,43-45).

Acesta este adevăratul caracter al Tatălui din cer: El pedepsește iubind, binecuvântând, făcând bine și rugându-se pentru dușmanii Lui. Ar fi absurd să credem minciuna lui Satana că El ne cere nouă ceea ce El nu face. Dar iudeii erau fiii tatălui lor de pe pământ, care se dădea drept Dumnezeu. Abia când au înțeles, la cruce, că dragostea se lasă răstignită fără să riposteze, au putut ucenicii să vadă corect dragostea agape a lui Dumnezeu. Acum aveau ce spune bisericii și lumii.

Pavel a fost unul dintre cei care au cunoscut cel mai bine caracterul non violent al lui Dumnezeu. El scria urmașilor lui Hristos: “Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: “Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul.” Dimpotrivă, dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui” (Romani 12,19.20).

Cărbuni aprinși, adică foc din cer. Nu este acesta modul ceresc de a pedepsi? Nu înțelegem noi că de la creațiune încoace Dumnezeu tot grămădește cărbuni aprinși pe capul nostru? Nu vedem noi că doar dragostea trezește dragoste și că forța sau amenințarea cu forța sunt “contrare principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu”?

Nu putem avea un Dumnezeu care se declară desăvârșit, și totuși are câteva trăsături de caracter ale lui Satana, care este esența nedesăvârșirii. Dacă dragostea nu convinge, nimic nu convinge. Dumnezeu nu vrea să populeze cerul cu oameni aduși acolo sub amenințare. Dacă era așa, îi păstra pe îngerii rebeli care, pedepsiți zdravăn de câteva ori, ar fi slujit plini de supunere, fără să crâcnească toată veșnicia. Golgota este o demonstrație că metodele lui Dumnezeu nu sunt metodele lui Satana. Noi ar trebui să înțelegem că “pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El” și că singura pedeapsă care mai poate cădea peste noi este tămăduirea prin “rănile Lui.” Pedeapsa nu poate cădea de două ori, o dată peste El și o dată peste noi. Dacă trebuie să cadă peste noi, înseamnă că nu a căzut peste El. Motivul pentru care milioane vor muri de moartea a doua va fi acela că au refuzat cu încăpățănare să primească “darul nespus de mare” al alifiei vindecătoare aflat în vestea bună că Hristos este neprihănirea noastră. Ne înțelegem noi responsabilitatea în această criză?

“Dacă avem Spiritul lui Hristos și suntem împreună lucrători cu El, suntem datori să continuăm lucrarea pentru care a venit El. Adevărurile Bibliei au fost din nou ascunse de obiceiuri, tradiție și doctrină falsă. Învățăturile eronate ale teologiei populare au produs mii și mii de necredincioși. Aceste erori și inconsistențe, pe care mulți le declară a fi învățătura Bibliei, deși ele nu sunt decât interpretări false, au fost adoptate în timpul secolelor de întuneric papal. Mulțimile au fost făcute să nutrească o concepție eronată despre Dumnezeu, așa cum iudeii, amăgiți de tradițiile și erorile vremii lor, aveau o concepție falsă despre Hristos. “Căci dacă ar fi știut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei.” Este datoria noastră să descoperim lumii adevăratul caracter al lui Dumnezeu” (5T 710).

“Adevăratul caracter” al lui Dumnezeu înseamnă altceva decât predică bisericile lumii, ale căror doctrine au fost adoptate din bezna secolelor papale. Rămășița va avea ceva de spus lumii doar atunci când va înțelege corect legea, “adevăratul” caracter al lui Dumnezeu. Până atunci, ne vom mângâia privind cum bisericile noastre se umplu de convertiți aduși de frica pedepsei și mâniei lui Dumnezeu. Și încă ceva. Ne vom face că nu pricepem despre ce este vorba în Apocalips 3,14-22.